

Játék az időben.

Ha keresed, akkor sem találsz,
– ha hagyod, eltűnik –, az időt, a mást, viszonyodat mindenkihez, helyedet és okosságodat.
Tűnj el, vessz el, hátha ott messze:
a múltban, vagy a jövőben megtalálsz, amit kerestél. Nem hangzatos dolog, nem nagy dolog – picike. Indulj.–

Csak egy vékony aranyöv volt a derekán, és a bőre bársonyon parázslott – az arany tompán fénylett.–

Fekete volt a haja – és elhomályosult tűz a szeme
Ívelt volt a szája – elnyílt a szeme –
Szobor az arca – gyöngéd a keze, – időtlen a nap,
Mely eltűnt, homály és hűvös volt, nagy messzi tér és homok. Egyedül voltak és szerették egymást. A hűvösben – az éjszakában a parázs voltak.

Felvillantak, eggyé váltak, egybefonódtak a sötétben.

- Emberek. – mondta egy kicsike pont.
- Melyik a nő?
- Az aranyöves.
- És?...
- Szeretnek.
- Beszélnek is?
- Igen.
- Mit?
- Okos dolgokat.
- Igen...
- Azt, hogy – szeretlek.
- És?...
- Fokozzák is.
- Hogyan?
- Nagyon szeretlek.
- Mind a ketten?
- Igen.
- Játék.
- Ez olyan játék, amely végigvonul mindaddig, amíg csak léteznek.
- Ők ketten?
- Nem, mind – az emberek.

Hallgattak. Bámulták egymást. Pontok voltak – és kíváncsiak. Hűvösebb lett. A szoborarcú ujjával megérintette az aranyöves száját.

- Néha elgondolkozom róluk. Érdekelnek.
- Ők nem tudnak rólunk – mi látjuk őket.
- A gondolataikat is. Látni látjuk őket – de érteni nem értjük.
- Nem érted. Én igen.

Az aranyöves kezébe vette a szoborarcú fejét, és a szemébe nézett. És nem nevetett. Kezével félresimított egy hajfürtöt.

Fölbúgott a hangja – a messzibe nézett:

- Én igen. Ezek itt szeretnek. A jövőben is vannak emberek – és ők – Több kell nekik. Gondolkoznak. Sokan vannak. Tudod, ők furesák.
- Nem.
- Pedig azok.
- Olyan kicsit...
- Olyanok.

A szél meglegyintette őket. A távolban sötéten magasodott a templomváros.

A szfinx sor komoran mutatta az utat. A szoborarcú az aranyöves hajával játszott.

- Összekapcsolódnak, összefonódnak, átkarolják, lehúzzák egymást.
- Egyik a másikba –
- Beleépül, osztódik, terjed.
- Egyik a másikba –
- Éreznek.
- Éreznek, mi az?

Nem volt mozgás. Csillag sem volt fölöttük. Csak ott messze délen ragyogott egy.

- Nagy baj.
- Ennek mondják? Nagy baj?
- Nem, de kihasználják.
- A bajt?
- Buta. Azt, hogy éreznek.
- Juj!
- Mindegyik azt akarja: érezzetek engem, hiszen belétek fonódtam, kapcsolódtam.
- És nem félnek?
- Mitől?
- Hát attól, hogy éreztetik magukat.
- Nem, tartják egymást.
- Ha nem éreznének, ugye sírnának?
- Nem, akkor mindegyik vigyorogna...
- Nem félnek. Van nyelvük, hogy üssenek. Sokan vannak, de azért arra vigyáznak, hogy ne legyenek túlságosan közel egymáshoz.
- Nem értem, hiszen egybefonódtak.
- Az még nem jelent semmit. Attól még lehetnek komorak, attól még gyűlölhetik egymást, vagy egyszerűen – attól még átnézhetnek azon, akit nem olyannak tartanak, mint önmaguk. Pártok, és táborok vannak, csoportosulások. Szövevény.
- És olyan, mint ezek itt? Két ember kapcsolata?
- Mondtam már – van, de bonyolult, csak azért, mert gondolkoznak, és éreznek, és idegesek, és félnek.
- Előbb azt mondtad, hogy nem.
- Mástól félnek, attól –, hogy feltétel nélkül szeressék egymást. Ne legyenek előítéleteik.
- Ez nem volt szép.
- Ne törődj vele. Különösek. Ha az egyik úgy érzi: rossz – beszél, vagy ír. A másik hallgatja. – vagy egyetért, vagy nevet, vagy vitatkozik. Mégis, sokszor egymásra találunk még olyanok is, akik pedig nevettek egymáson.

- A szövedék.
- És olyankor az egyik boldog, hogy maga mellé állította a nevetőt, a nevető pedig lelkesedik a kinevetettért, – a gondolataért. És mind a kettő hiú, büszke önmagára.
- Nem.
- Talán, hiszen azért nem rosszak.

Bőre parázslott. A szoborarcú végigsimította arcát. Voltak nekik is gondolataik. Szépnek találták egymást – és ennek úgy örültek. Együtt voltak – átáramlott a szép testükből a másikba.

- Ahogy idősebbek lesznek, minden bonyolódik körülöttük.
- Miért?
- Mert egyre inkább fölfogják egymást, önmagukat. Állandó érzésvonal vonul bennük, és abban egész egyéniségük.
- Ne így!
- Mindig gondolnak valamire. A szerelem folytonos bennük, nem így, ahogy a nap fiai szeretnek, bonyolultabban. Persze, maguk sem tudják, a helykeresés és a gyűlölködésre való hajlam is megvan. Igénylik egymást. De ezt az igényt – a felek – nem fogják föl. És az egész szövedék egybefonódik – mindenkire van igény. De ez is – nehezen felfogható.
- Furcsán beszélsz. Én hallgatlak és nézem őket. Látod...

A sötét – senki nem látta – élt. Magában hordozta az anyagot: a beszélgetőket, – akikről beszéltek, – és akik szerettek. A templomváros fölött ott ragyogott a Dél Keresztje. Ők szerettek. A pontok kíváncsiak voltak.

Mi pedig nyugtalanok vagyunk. És ez nem megnyugvás.

1970.II. 8.